

ράφτης

ράφτης, ο, πλ. **ράφτες** κ. **ράφτηδες** κ. **ραφτάδες, οι**, ουσ. [*μσν. ράφτης <μτγν. ράπτης*], ο ράφτης·

- ο ράφτης, όταν κόβει την τσόχα, τη δική του βγάζει πρώτα, ο καθένας αρχίζει τις ενέργειές του, έχοντας ως γνώμονα το προσωπικό του συμφέρον: «μη πιστεύεις που σου λέει πως ενδιαφέρεται μόνο για το δικό σου καλό, γιατί ο ράφτης, όταν κόβει την τσόχα, τη δική του βγάζει πρώτα». Πολλές φορές, της φρ. προτάσσεται το εμ. *Συνών. ο παπάς πρώτα τα γένια του ευλογάει.*

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας